8 Οκτωβρίου 2019

Εις μνημόσυνο Γαλάτειας Γρηγοριάδη-Σουρέλη· η μάνα μου, όπως δεν την γνώρισε κανείς

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 2016

Έφυγε όπως της άξιζε.
Με μια τελευταία πνοή μέσα στη γαλήνη και την ησυχία του σπιτιού της.
Χωρίς νοσοκομεία και εντατικές, χωρίς πόνο και ταλαιπωρία.
Της άξιζε γιατί όλη η ζωή της ήταν γεμάτη πόνο και αγώνα.

Χωρισμένοι οι γονείς της.
Ο μπαμπάς της την κράτησε για υπηρέτρια της μητριάς της.
Ο αδελφός της μακριά.
Δεν της επιτρεπόταν ούτε να διαβάζει, ούτε να πάει σχολείο.
Κλεισμένη στο σπίτι, έκανε τη δούλα αλλά έτσι έμαθε να μαγειρεύει όπως κανείς...
Δεν ξεχνιούνται οι λαχανοντολμάδες της, το θρυλικό κοκκινιστό (που άμα δεν έχει πιάσει, δεν έχει γίνει καλό!), το χάιδεμα που ήθελε το φαί για να γίνει νόστιμο...

Ερωτεύτηκε νωρίς και έφυγε από το σπίτι της.
Τρία παιδιά και πολύς πόνος.
Ο έρωτας δεν ήταν αμοιβαίος.
Την άφησε για μια άλλη που παραδόξως τη μνημόνευε στην εκκλησία σε όλη της τη ζωή . «Να είναι καλά που με έσωσε» έλεγε και της άναβε πάντα ένα κεράκι να συγχωρεθεί.

Χωρισμένη με τρία παιδιά εκείνη την εποχή ίσον καταδικασμένη και ατιμασμένη για πάντα.
Όχι όμως για τη Γαλάτεια!
Έπιασε δουλειά και πούλαγε την αγγλική εγκυκλοπαίδεια Caxton πόρτα-πόρτα. Αναδείχθηκε η κορυφαία πωλήτρια σε όλη την Ευρώπη.
Μόνο στην εκδήλωση που έγινε προς τιμήν της ως αναγνώριση του επιτεύγματός της, ο Άγγλος γενικός διευθυντής και οι υπόλοιποι ιθύνοντες κατάλαβαν με έκπληξη ότι η Γαλάτεια δε μιλούσε λέξη Αγγλικά…

Μετά ο θεός τη βοήθησε.
Ο παιδίατρός που παρακολουθούσε τα παιδιά της χωρίς αμοιβή, ένας άγιος άνθρωπος που λεγόταν Χατζηδάκης την πίεσε να γράψει.
Την έβαλε στη Δαμασκό, που εκείνη την εποχή ήταν το κέντρο της διανόησης.
Και έγραψε.
Και πήρε το Κρατικό βραβείο, την ανώτατη διάκριση της εποχής.
Και το κορίτσι που δεν είχε στον ήλιο μοίρα έβγαλε το πρώτο της βιβλίο στον Κολλάρο, στην Εστία.
Κάτι που τότε θεωρούνταν αδύνατο.

Αδύνατο για τη Γαλάτεια;
Δεν υπήρχε στο λεξιλόγιό της αυτή η λέξη.
Οι δυσκολίες συνεχείς.
Αλλά οι φίλοι της πολλοί και διαλεχτοί.
Γερές φιλίες.
Καρδιακές.
Με βάθος και δόσιμο.
Πολλή αγάπη και νοιάξιμο.
Και πολλά θαύματα.

Το πιο μεγάλο;
Ο Σουρέλης.
Δέκα χρόνια μικρότερος.
Αριστούχος φοιτητής Φιλοσοφικής.

Ξυπόλητος από το χωριό.
Γέλαγε λέγοντας ότι όταν έβαλε παπούτσια για πρώτη φορά κρυολόγησε.
Αλλά διαννοούμενος εκ γενετής.
Φωτογραφική μνήμη, γεμάτος γνώσεις και ανησυχίες.
Θαμπώθηκε από τη λάμψη της και αφιέρωσε τη ζωή του σε αυτήν.
Την παντρεύτηκε, έκαναν εμένα, μας σπούδασε και τους τέσσερις στο εξωτερικό και της στάθηκε όσο κανείς.

Ήταν το σύστημα μέσα στο χάος της μάνας μου.
Αν δεν έλεγε ο Σουρέλης «τυπωθήτω» το βιβλίο ξαναγραφόταν.
Ήταν αυτό ακριβώς που χρειαζόταν.
Η Γαλάτεια ακούμπησε επάνω του και μεγαλούργησε.
Σε κάθε τομέα.
Ο ένας έκανε τον άλλο καλύτερο άνθρωπο.
Τον δίδαξε αυθορμησία και ελευθερία.
Τη δίδαξε αγάπη και υπομονή.
Δε θα επεκταθώ.
Ήταν σπουδαίος.
Μεγάλο θαύμα για όλους μας…

Μια μέρα είχε τριάντα χιλιάδες για να πληρώσει το ενοίκιό της.
Όλα της τα λεφτά.
Χτυπάει το κουδούνι και μια γειτόνισσα της εξηγεί την ανάγκη της και της τα ζητάει. Η Γαλάτεια τα δίνει και όλοι την κοιτάζουμε απορημένοι
. «Έχει ο θεός», λέει, «τα έχει μεγαλύτερη ανάγκη από εμάς».
Βγαίνει στην Πατησίων για δουλειά και όπως κατεβαίνει από το τρόλει, τη σταματά ένας παλιός γνωστός της, της δίνει ένα φάκελο και την ευχαριστεί για τα δανεικά που του είχε δώσει σε χρόνο ανύποπτο.
Τον ανοίγει και μέσα έχει τριάντα χιλιάρικα.
Έτσι απλά.
Πάντοτε έτσι γινόταν σε όλη της τη ζωή.

Μπορώ να συνεχίσω επ’ άπειρον, γιατί η ζωή της ήταν γεμάτη συναρπαστικές στιγμές και θαύματα.
Όχι τυχαία, γιατί πίστευε σε θεό με ένα δικό της πολύ άμεσο τρόπο.
Διεκδικούσε με φωνή αυτό που ήθελε.
Μιλούσε στην Παναγιά και την κατσάδιαζε.
Της έλεγε «Άκου να σου πω, μάνα είσαι και καταλαβαίνεις.
Πρέπει να δώσεις τη βοήθεια και πρέπει να το κάνεις γρήγορα γιατί άλλο δεν αντέχεται το πρόβλημα».

Και την επόμενη μέρα γινόταν αυτό που ζητούσε.

Ήταν στην εντατική και την είχαμε ξεγραμμένη.
Είχε ταλαιπωρηθεί πολύ με την καρδιά της.
Πολλά εμφράγματα και την περιμέναμε.
Μπαίνω και της λέω: «Ρε μάνα, εκεί που είσαι βλέπεις να συμβαίνει τίποτε;» .
Ανοίγει τα μάτια της και μου λέει: «Βέβαια και βλέπω!
Είναι ο Άγιος Λουκάς εδώ και με έχει στο νου του».

Σε μια βδομάδα ήταν στο σπίτι της…

Τελειώνω.

Τον τελευταίο καιρό δεν μπορούσε να γράψει («δεν μπορώ να συμμαζέψω το μυαλό μου» έλεγε, δεν μπορούσε να κάνει εκπομπές γιατί δεν είχε αναπνοή και δεν έβλεπε καλά.
Όποτε της μιλούσα λοιπόν, μου έλεγε: «Άσχημο πράγμα τα γεράματα γιε μου…
Δεν ξέρω τι να κάνω που αν και είμαι όσο είμαι (δεν έλεγε ποτέ την ηλικία της) εδώ μέσα, και χτύπαγε τη στήθος της, εδώ μέσα είμαι ακόμη είκοσι χρονών. Τι να κάνω γιε μου;”

“Καλό Παράδεισο μάνα μου.
Η παρέα σου είναι εκεί πάνω και σε περιμένει με ανυπομονησία, να συνεχίσετε τα ωραία σας.
Θα μου λείψεις.
Θα μου λείψει η φωνή σου στα αυτιά μου: «Καλημέρα γαϊδούρι μου, γιαβρί μου, τι κάνεις;
Μη ξεχνάς να μ΄αγαπάς».

“Σ΄αγαπώ μάνα μου πολύ.”

Γιάννης Σουρέλης